

Sygn. akt II CSK 602/17

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrzkowski

w sprawie z powództwa G. M.
przeciwko P. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 lutego 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powoda G. M. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 kwietnia 2017 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pełnomocnik powoda wskazał, że taką ocenę uzasadnia sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku z naruszeniem art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. przez nieujawnienie motywów rozstrzygnięcia w zakresie jednego z zarzutów apelacji powoda. Autor skargi kasacyjnej wskazał ponadto, że skarga jest oczywiście uzasadniona w zakresie podniesionych w niej zarzutów naruszenia prawa materialnego, ponieważ Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że strony łączyła umowa najmu, podczas gdy strony zawarły umowę przechowania.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom,

były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest „oczywistość skargi” zachodzi konieczność odniesienia się do zarzutów naruszenia prawa wskazanych w podstawach skargi.

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższa przesłanka nie została wykazana. Wywód zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadzał się do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem, nie zaś wykazania, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom. Autor skargi kasacyjnej nie przedstawił argumentów świadczących o tym, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa, przyjmując, że strony zawarły umowę najmu, a nie umowę przechowania. W powyższym zakresie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostało bowiem oparte na odmiennej ocenie stanu faktycznego, niż przyjęta w zaskarżonym orzeczeniu. Sąd Najwyższy jest jednak związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym, ponieważ pełnomocnik powoda nie wykazał, że wskutek uchybień procesowych ustalony w sprawie stan faktyczny nie mógł stanowić podstawy zastosowanych w sprawie przepisów prawa materialnego. Skarga została wprawdzie oparta na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, lecz nie mogły one odnieść skutku. Zarzut naruszenia art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. stanowił w istocie polemikę z dokonanymi przez Sąd Apelacyjny ustaleniami, opartą na odmiennej w stosunku do przyjętej przez Sąd ocenie materiału dowodowego. Zarzut naruszenia powyższych przepisów może natomiast stanowić skuteczny zarzut kasacyjny, jedynie wówczas, gdy treść zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia uniemożliwia dokonania kontroli kasacyjnej. Przedstawione uzasadnienie zarzutu nie zmierzało jednak do wykazania takiej wadliwości. Odnosząc się do uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w zakresie naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., należało stwierdzić, że w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Apelacyjny zajął stanowisko

w przedmiocie odpowiedzialności pozwanej na podstawie zawartej umowy w stopniu wystarczającym dla przyjęcia, że nie doszło do oczywistego naruszenia art. 378 § 1 k.p.c.

Powołane w skardze zarzuty oraz uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalały zatem na przyjęcie, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w sądzie drugiej instancji postanowienie oczywiście wadliwe.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw